

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 12.611 van 16 juni 2008
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X, in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke
vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X
en
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X en X, die allen verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2006.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn. Eerste verzoekster verklaart geboren te zijn op X. Tweede verzoekster is de minderjarige dochter van eerste verzoekster, verklaart eveneens van Slowaakse nationaliteit te zijn en stelt geboren te zijn op X. Derde verzoeker is de zoon van eerste verzoekster, verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn en stelt dat hij geboren is op X.

1. 2. Volgens verzoekers deed eerste verzoeker op 1 maart 2006 een aanvraag tot vestiging overeenkomstig het model bijlage 19, op basis van het recht op tewerkstelling als EU-onderdaan.

1. 3. Op 1 augustus 2006 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer/zelfstandige/begunstigde van het verblijfsrecht

Heeft geen bewijzen voor zelfstandige beroepsactiviteit voorgelegd".

Deze beslissing wordt op 21 augustus 2006 ter kennis gegeven aan eerste verzoekster.

Ten overstaan van de tweede en derde verzoekers zijn de motieven gelijkaardig met dat verschil dat in hunnen hoofde gepreciseerd wordt dat hun moeder geen bewijs van zelfstandige activiteit heeft voorgelegd. De tweede en derde beslissingen worden op dezelfde dag ter kennis gegeven.

1.4. In navolging van artikel 230, § 1 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen verzoekers op 25 maart 2008 een verzoek tot nietigverklaring in.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De Raad stelt vast dat de verwerende partij pas op 6 juni haar administratief dossier overmaakte zodat zij naliet tijdig een administratief dossier in te dienen. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat zij de feiten, zoals weergegeven in het verzoekschrift, niet betwist. Nazicht van het verzoekschrift toont aan dat in casu het administratief dossier niet nodig is ter beoordeling van de vordering tot nietigverklaring.

2.2. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Zij stellen dat zij zich bevinden in de wettelijke voorwaarden die kwetsieuzen bepalingen voorzien omdat zij wel degelijk *"voornemens zijn om een werkzaamheid in loondienst uit te oefenen"*. Het verzoekschrift beperkt zich ertoe uit te leggen waarom het voor verzoekers moeilijk is een betrekking te vinden en wijt dit aan hun precaire verblijfssituatie. Zij stellen dat het Verbond der Belgische Ondernemers verklaart dat er binnen een aanzienlijke korte termijn een tekort aan arbeidskrachten en arbeidsreserves zal zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Verder wijden zij uit over de werkloosheid in Vlaanderen en België en stellen zij dat het in het algemeen belang is hen toe te laten in het Rijk, zodat bedrijven over een voldoende arbeidsreserve zouden kunnen beschikken.

2.3. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de feitelijke onderbouwing van de uiteenzetting haaks staat op de ingeroepen rechtsregel. Zij wijst erop dat eerste verzoekster sinds 1 maart 2006, datum van de aanvraag tot vestiging, er niet in slaagde een

zelfstandige activiteit op te zetten die haar zou toelaten tot de vestiging. Dit feit wordt door verzoekers beaamd. Derhalve kan de uiteenzetting niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en is het middel niet ontvankelijk minstens niet gegrond.

2.4. Bij de toepassing van voormeld artikel 45 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), vermeld in de bestreden beslissing, dat een uitvoering vormt van artikel 40, § 1 van de Vreemdelingenwet, dient rekening gehouden te worden met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen inzake het vrij verkeer van E.U.-onderdanen. Hieruit blijkt dat dit vrij verkeer gewaarborgd wordt aan personen die een reële en daadwerkelijke bezigheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken (Hof van Justitie, arrest Levin, nr. 53/81, 23 maart 1982). In casu betwisten verzoekers niet dat zij zelfs geen werkzaamheden hebben ontplooid sedert hun ingediende aanvraag. Met hun betoog dat zij het voornemen hebben om werkzaamheden te ontplooien –door geen begin van bewijs gestaafd-, doch dat het moeilijk is om aan werk te geraken, tonen verzoekers geen schending van artikel 40 § 2 van de Vreemdelingenwet aan. Een louter theoretische wil om een werkzaamheid uit te oefenen volstaat niet om aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet te voldoen.

Het middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betogen dat deze wet volledig over het hoofd werd gezien terwijl de verwerende partij een administratieve overheid is en de motivering teruggevonden moet worden in de akte, in overeenstemming met artikel 1 en artikel 3 van de voormelde wet. Zij stellen dat de dienst Vreemdelingenzaken geen akte voorlegt maar enkel en alleen een schrijven van 3 januari 2008 terwijl evenmin artikel 4 van voormelde wet kan ingeroepen worden.

2.2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij exceptie *obscuri libelli* op.

2.2.3. De Raad dient vast te stellen dat verzoekers weliswaar de schending van de motiveringsplicht aanvoeren maar nalaten uiteen te zetten op welke wijze de motiveringsplicht werd geschonden, nu zij de bestreden beslissingen en hun kennisgeving toevoegen aan het verzoekschrift. Het verzoekschrift beperkt zich ertoe enkel uiteen te zetten in welke wetgeving de motiveringsplicht kan teruggevonden worden. Zij stellen dat de bestreden beslissing geen akte vormt. Zij verduidelijken niet waarom. Inde mate dat verzoekers voorhouden dat er geen motivatie is, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke juridische bepalingen en een afdoend determinerend motief weerhoudt met name dat *“moeder heeft geen bewijs van zelfstandige activiteit voorgelegd”* en erop wijst dat niet binnen de gestelde termijn werd aangetoond dat eerste verzoekster zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer of zelfstandige.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers aan dat *“de redelijke termijn verstreken is om de beslissing alsnog te vernietigen”*. Zij stellen dat zij een verzoek tot herziening indienden op 28 augustus 2008, bedoeld wordt 2006, zijnde al meer dan anderhalf jaar geleden. Inmiddels zijn zij ingeburgerd in Gent. Zij voeren de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens aan en menen dat de administratie de redelijke termijn geschonden heeft.

2.3.2. De Raad merkt op dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer vallen van artikel 6, lid 1 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat voormelde bepaling niet dienstig kan ingeroepen worden. Bovendien wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de zes maanden en dat een arrest van de Raad wordt uitgesproken binnen een periode van twee jaar. Verder wordt vastgesteld dat uit een eventuele overschrijding van de redelijke termijn van de duur van de procedure (na het indienen van het verzoek tot herziening tot op heden) niet kan voortvloeien dat aan verzoekers een recht op vestiging wordt toegekend. Het feit dat verzoekers lange tijd in België verblijven, zich intussen integreren, is uitsluitend aan hun eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden. (R.v.St., nr.123.942, 7 oktober 2003; R.v.St., nr. 171.554, 25 mei 2007). Verzoekers tonen niet aan welk belang zij hebben met hun betoog.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.4. In de repliekmemoirie voeren verzoekers geen andere grieven aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel .

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.RYCKASEYS

M.BEELEN